

Beeld/spraak

Kristof GHYSELINCK / Jozefien VAN HUFFEL

WELDEN | Aan deze tafel in Welden, deelgemeente van Oudenaarde, zitten sprekers en luisteraars, schrijvers en dromers. Rechtsachter doet Kerk & leven-animator René LUYTEN dienst als denker. Of als getuige van een klein vrijwilligerswonder. Elke week dromen, denken en schrijven deze mensen immers, net als honderden anderen ploegen in Vlaanderen, hun parochieblad bij elkaar. In de herfst schieten ook de doeners in actie, met een uitnodiging voor iedere abonnee. U blijft toch ook mee lezen, dromen en denken, volgend jaar?

ADHD een verzinsel?

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„ADHD is een verzinsel”, kopte het weekblad *Knack* aan het einde van de vakantie. Het is traditie dat bij het begin van een nieuw schooljaar boodschappen verschijnen over het (te veel) gebruik van medicatie bij kinderen, over (te veel) diagnoses, enzovoorts. Maar deze was raak, vooral omdat het citaat werd opgetekend uit de mond van een toppsycholoog, Jerome Kagan. Na het lezen van het bewuste artikel zakten mijn hartslag en bloeddruk gelukkig weer. Uiteindelijk kan ik me voor een groot stuk vinden in de visie van Kagan. Zorgvuldigheid in ons werk is noodzakelijk, één kenmerk mag niet leiden tot een diagnose en het is absurd ieder gedrag te willen plaatsen onder een bepaalde stoornis.

Kort daarop was er een interview met Laura Batstra over haar boek *Hoe voorkom je ADHD? Door de diagnose niet te stellen*. Ook daar weer klopt een aantal uitspraken: *Pills don't teach skills* (pillen leren geen vaardigheden aan, n.d.r.), een diagnose kan ook nadelen hebben, medicatie mag niet de eerste stap zijn, er moet correct informatie gegeven worden over ADHD... De teneur van het artikel bleek echter toch dat wij, psychiaters, ons door firma's laten sponsoren om medicatie voor te schrijven. Batstra stelt: „Een psycholoog heeft geen etiketje nodig om te behandelen.” Ik kan haar geruststellen: bovengetekende

evenmin. Kinderen en ouders worden ook geholpen zonder dat er zekerheid bestaat over de diagnose. Vaak wordt pas tijdens het proces dat we samen doorlopen duidelijk of het over een stoornis gaat of niet. Procestdiagnostiek noemen we dat. Daarmee weerleg ik meteen wat er in een andere krant te lezen stond: „Vragende partij van etikettes zijn vaak de ouders. En de artsen en kinderpsychiaters? Die geven de ouders hun zin.”

Ik neem u even mee naar mijn werk van de afgelopen week. Simon komt hier al een jaar, hij is nu bijna zeven. Hij kon zich niet beheersen, beleefde alles 'te', reageerde op die veelheid van emoties. Hij sliep nauwelijks, was angstig en verdroeg geen 'neen'. Het laatste jaar probeerden we alles om Simon goed te laten ontwikkelen en het thuis leefbaar te houden. Hij volgde de speelleerklas zodat de schoolse druk niet te groot werd, met de ouders werd de aanpak stap voor stap besproken, ook werd thuisbegeleiding opgestart. En toch bleef hij bij momenten oncontroleerbaar. Medicatie bleek noodzakelijk, ook werd opname overwogen. Een jaar later heeft Simon een klik gemaakt: hij wordt rijper, begint taal te gebruiken om zichzelf te sturen en toont interesse voor het leerproces. Er komt opnieuw rust in het gezin, we bouwen de medicatie stap voor stap af.

Ook Roeland is een bezig baasje. Hij reageert enorm impulsief, kan – letterlijk en figuurlijk – niet stilstaan bij dingen, raast door alles heen. Hij is helemaal niet gelukkig, integendeel. Het telkens weer fouten maken, frustriert hem enorm, hij voelt de afwijzing van vriendjes én volwassenen. Ook voor de ouders is het vaak puffen en blazen, opvoedingsstress is hier duidelijk aanwezig. We zoeken samen welke hulpmiddelen er zijn, en, neen, ik startte nog niet met medicatie. Maar ik stuur de ouders evenmin weg met de boodschap dat het veel te vroeg is voor een etiketje en/of medicatie.

ADHD is dus geen hersenspinsel. Simon en Roeland zijn geen verzonden kinderen, hun ouders beleven geen lol aan het bedenken van een verhaal opdat de psychiater een etiketje plakt. Integendeel, ouders consulteren met hun kind omdat ze vastzitten, zich zorgen maken, het zelf niet meer weten. Laat ons kinderen en ouders die het moeilijk hebben, ernstig nemen. Door goed te luisteren, een grondig onderzoek – in samenwerking met diverse disciplines en school/CLB – te voeren, een totaalbehandeling aan te bieden. Uiteraard moeten we kritisch blijven, vooral voor onszelf. Ouders en kinderen bestempelen als naïeve slachtoffers van 'ondeskundige' kinderpsychiaters, dat is echter scoren op de kap van anderen. 99